

ството съ цѣлия си народъ. Борисъ се съгласилъ, но като знаелъ отъ каква голѣма важностъ е било за Византия неговото рѣшение, прѣдложилъ да му се отстъпи слабопоселената земя надъ Сакаръ-балканъ, която може би фактически вече владѣлъ, както и да се признаятъ за българско владѣние всички земи, които баща му Пресиамъ билъ завзелъ въ Македония. Византийцитѣ се съгласили, защото очаквали голѣми политически и църковни облаги отъ покрѣстването на българитѣ. По такъвъ начинъ границитѣ на българското господарство се разширили въ Тракия до Дервентскитѣ възвишения, до Сакаръ-планина и до политѣ на Родопитѣ; въ Македония—до Рупелския проходъ и до Бѣласица; а на западъ границата се значително вдълбочавала: завивала задъ Грамосъ-планина, достигала до срѣдата на Албания, а оттамъ възвивала до срѣдното течение на Дринъ и достигала до Раса (Нови-Пазаръ), отдѣто се започвала срѣбската граница.

Бързото съгласие на Бориса да приеме християнството, както и обѣщанията, които давалъ за това по-рано на Людовика Нѣмски, показватъ, че той билъ вече убѣденъ въ необходимостта да приеме новата вѣра, но чакалъ само да настане благоприятенъ политически моментъ. Борисъ виждалъ, че държавата му, поставена между силнитѣ християнски царства: византийското, франкското и моравското трѣбвала рано или късно да стане християнска, за да не бждѣла изолирана, а при нѣкои неблагоприятни обстоятелства даже и разграбена отъ християнскитѣ си съсѣди; защото, споредъ тогавашната теория на византийцитѣ, държава, която не била християнска, не се признавала.

Кѣмъ приемане на християнството Бориса наклонявало и вътрѣшното положение на държавата му. Голѣма частъ отъ славянскитѣ му поданици, особено въ пограничнитѣ съ Византия области, била вече християнска, а тия християни естествено клонѣли кѣмъ едно-вѣрцитѣ си въ Византия и разслабвали съ това силата и крѣпкостта на държавата; когато, ако България приемѣла християнството, щѣло да стане обратното, подчиненитѣ на Византия славяни щѣли да клонятъ кѣмъ